

Καβείριον Τόξο

Εγώ η Ρέα ειμί
Η Ρέα
Η Μήτηρ η Μεγάλη
Εγώ είμι ο Πάνας

Ο αμύητος μη εισιέναι
Ο αμύητος
Μη εισιέναι

Φωτιά αθάνατη
Ω! Φωτιά αθάνατη
Δίχως εγχάραγκτα «Ευθύνης»
Λύσης ανάκλαση και αποθέματα Οργής
Μήτηρ μεγάλη με σιδερένια δαχτυλίδια
Σε οργιαστικό Χορό
Κι οπού η παραμικρή Γωνιά
Τον αποτροπαϊκό της λευτερώνει χαρακτήρα
Σπέρνοντας λείψανα
Θειάφι εξακοντίζοντας λυωμένο

Ψάχνεις για «Ελευθερία αληθινή»
Με υπόδουλη Αλήθεια
Πλάνη!
Γλυκόλογα δεν θέλω
Μήτε ανάσες τεχνητές
Στα γρανιτένια ζυγωματικά
Να εμφυσεί ο Ένας του Άλλου
Θέλω να 'χεις καπνούς
Να 'χεις Καπνούς στα δάχτυλα
Μαύρη σημαία στη Θωριά
Και το κεντρί της Παπαρούνας
Μίτος για τον λαβύρινθο

Να είμαστε Εμείς
Σε κόμα στη ΜΕΘ

Φωτιά αθάνατη
Ω! Φωτιά αθάνατη
Κι όλα π' αποτεφρώθηκαν
Απ' του Οργασμού τη Μέθη
Πάλι τον ιερό Πυρσό ανεμίζουν
Στης Γαίας τη Λαβίδα
Και στου Μεταλλουργού Σφυρί

Στο Παιχνίδι σε προσκαλώ
Των Κεράτων
Στην πρώτη Πόλη
Την αρχετυπική
Εύκολα θα μ' αναγνωρίσεις
Θα 'χω την όψη της Καταιγίδας
Του Κεραυνού το μένος
Και την Υγρή μου Ειλικρίνεια
Στραμμένη σε Νύχια θηριώδη
Σινιάλο στα Φωτοκύτταρα
Με ανάδεση στεφάνων

Έγερση
Έγερση

Φωτιά αθάνατη
Πρωτογενές Τέκνο του Χρόνου

Τη Λευτεριά θες σαν δεσμοφύλακας;
Ν' αναμοχλεύεις λάσπη για τους φυλακισμένους;
Μα καταδικασμένος μαζί τους σε ψυχιατρικά προφίλ;
Να πίνεις το βρώμικο Νερό;
Τάχα να βλαστημάς την «Αδικία» για τους «καημένους»;
Μα Αρχομανής εγκλωβισμένος στα πρότυπα του «σεξαπίλ»;
Μαζί τους με σανδάλια να ζεύεσαι το Σταυρό;
Ρητορικά τεχνάσματα περί «Δημοκρατίας»
Σε Ορθολογισμό παράλογο

Αλήθειες ευτελισμένες
Απ' την Αμάθεια του πλήθους

Φωτιά αθάνατη
Κάψε τ' αρχεία σ' ένα CD
Και πάρε τα μαζί σου

Πηδιέσαι και ψοφάς online
Online κι ανασταίνεσαι
Στην Τέφρα κάτι φαίνεται
Το βαλανείον!
Το βαλανείον των Σατουρνάλιων Δαιμόνων
Αστροπελέκι που φύτρωσε κι ανθεί
Το ορατόν της Καύσης στη γδαρμένη Σάρκα
Κυλά από τα Αγγεία

Έλα
Έλα
Τι γίνεται;
Καλά. Μια χαρά. Εσύ;
Καλά! Που σε βρίσκω;
Έξω είμαι. Εσύ;
Χαίρομαι πολύ που σ' ακούω.
Κι εγώ

Κι εγώ.
Πάρα πολύ.
Τι κάνεις;
Καιρό έχουμε να τα πούμε.
Εδώ. Καλά μωρέ.
Σπίτι
Σπίτι
Καλά.Καλά.
Καλά...
Μια χαρά...
Πάμε καμιά βόλτα;
Ε! Ναι.
Να κανονίσουμε;
Ναι. Ναι. Εννοείται.
Εντάξει! Θα περιμένω.
Θα μιλήσουμε.
Φιλάκια.Φιλάκια.
Γεια. Φιλιά.
Άντε γαμήσου Μαλάκα.
Άντε γαμήσου μωρή Πουτάνα.

Φωτιά αθάνατη
Κι άσε τα Ζώα να μαζεύουν υπογραφές
Από τον Κόσμο να σε διώξουν
Κι άσε τα Ζώα φοβισμένα στην Ορμήνεια
Που 'θελε πύον στα βυζιά τους
Και μύξες να τρέχουν απ' τη Μύτη

Δεν είναι οι Κάβειροι κλεισμένοι σ' απρόσιτα Νησιά
Μοσχοβολά εδώ
Εδώ η περπατησιά τους
Μετρούν σύννεφα κι αστραπές
Που άφησες αποτοσίγαρα σ' απόμερο τασάκι
Βήματα που πληγώνουν το αστραφτερό παρκέ σας
Άπειρα Πόδια που σπάνε τα μίλια τ' άπειρα
Στην Τέφρα κάτι φαίνεται
Με προσδόκιμο επιβίωσης υψηλό
Κι είναι αργά
Αργά όσους Θωρακοφόρους
Για τον αποπνιγμό της Φλόγας

Εγώ είμαι ο Χάνσελ

Φωτιά αθάνατη
Βασίλισσα των Νεκρών
Έχουν τα σείστρα το γλείψιμο το σωστό
Πέρα απ' το βρεγμένο Χώμα να φυτρώνουν

«ἄλλω γάρ ἢ 'μοί χρή με τῆσδ' ἄρχειν χθονός;»¹
Αιώνια!
Αιώνια αναρωτιέται ο Κρέοντας

Αείζων Πυρ!
Φόβους να δημιουργώ
Μεγάλους στους Ανθρώπους

Φωτιά αθάνατη
Πηγή!
Πηγή που εκπορεύει τα μυστήρια
Σ' Εσέ θυσία τα λησμονημένα Πλάσματα

Στο Ρέμα κάτι κύλησε
Του Ήρωα το «σύνδρομο»
Η Τυραννία δεν είναι ποτέ
Ποτέ δεν είναι ενός Προσώπου
Ο Κρόνος πάντα θα καταπίνει τα Παιδιά του
Μα τα Παιδιά αβέβαια κι υποτελή
Ανέραστα στους αλυτρωτισμούς τους
Δεν θέλουν!
Δεν θέλουν παρδαλά φουστάνια
Μόνο στενά παχυνμένα στο νευρικό Πλανήτη
Και αναρτήσεις ψηφιακές για απόβλητους
«Ανθρωπισμός» που τάχα τους ψηλώνει

Μμμμ!
Στη φωτεινότητα του tablet

Φωτιά αθάνατη
Φωτιά αθάνατη
Λυώσε τα συρματόσχοινα της συν-Υπαρξης
Την αυτο-Δήλωση το Άτομο να στερξει
Την αυτο-Δήλωση

Πούλησαν τις Ουλές τους τα Ζώα
Έκαναν μετοχή τη Μοναξιά τους
Και την Ελευθερία επένδυση σε κρυπτονόμισμα
Κι όρισαν στην Ελαιογραφία Φύλακες
Risques Δείκτη Αθηρωματικού
Risques Δείκτη Dow Jones
Αίρεση Φαλλοκρατική
Ή Επιστήμη θεονομική
Η Δούλη ακόμη-ακόμη πάντως Πορφυρή
Λικνίζεται στου βιασμού την Κρήνη

Στο καραμελένιο σπιτάκι της Μάγισσας
Στο Deep Web

Φωτιά αθάνατη
Δεν είναι οι Κάβειροι κλεισμένοι σ' απρόσιτα Νησιά
Μέσα απ' τη Μνημοκτόνα «Γνώση» ξεπηδούν
Αγριεμένοι με το κρασί του Διονύσου
Και του αιιγενέτη Απόλλωνα τη Λύρα
Έρρωσθε

Φωτιά αθάνατη
Τους ξύλινους απανθρακώνεις Λόγους

Δεν είναι!
Δεν είναι οι Κάβειροι κλεισμένοι σ' απρόσιτα Νησιά
Ξαναγεννιούνται!
Ξαναγεννιούνται Χορευτές της Άνοιξης
Κόντρα σε όσους πρόγραψαν
Πως μετά την κατεβασιά στον Άδη
Δεν θα ξαναγυρίσουν
Ξαναγεννιούνται δίχως εθνότητα ή ηλικία
Μήτε «κοινωνικό αξίωμα»
Στην ειρεσιώνη³ κρεμασμένο

Εγώ είμ' η Gretel

Φωτιά αθάνατη
Βασίλισσα των Αθανάτων
Οξύνεις την Αιχμή του Δόρατος
Και τον Φαλλό του Αρχανθρώπου
Στραμμένο εις τα Ουράνια με βομβίδια

«οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;»²
Αγωνιά!
Αγωνιά ο Κρέων
«Δικό» του αξιώνει ένα Globe επίπεδο και άδενδρο
Ζώα ντυμένα με προβιές
Πλάσματα «Ειδικών» απονενοημένα
Γνώμη για τη Ζωή τους να μην εντέλλονται
Κτήνη τον «Άνθρωπο» να ενεδρεύουν

Φωτιά αθάνατη
Ω! Φωτιά αθάνατη
Το οξυγόνο μια χαψιά στο πέρασμά σου
Απ' τις «φιλανθρωπικές» τις δεξιώσεις
Τέφρα η χρηματιστηριακή τους «Καλοσύνη»

Οι τρίμαστες Ποιήτριες μ' Αίμα «Παρθένας»
Και κάλτσες
Και κάλτσες πουτανίστικες με φιόγκο
Αχ! Σπάσαν τον Κύκλο
Ο Διάβολος σημαδεύει
Κι οι Άγγελοι τρελαμένοι
Βακχεύονται γονυπετείς την Άμπελο
Γονυπετείς βακχεύονται
Την Άμπελο

Έγερση!
Έγερση!
Έγερση δώσε!
Εις καθόδου Άδη
Δώσε με το κηρύκειο Θάνατο

Με τον Αυλό
Δώσε Φοβέρα...

Εσένα
Εσένα καλώ Φωτιά
Βασίλισσα πανίσχυρη
Σπείρε την αγαθοεργή Αρωγή σου
Ιππεύοντας και ενεργώντας ίδια τη βουλήσει

Τη Νύχτα των Κρυστάλλων
Πίσω απ' τις Φυλλωσιές
Σπάσαν οι Αόρατοι Ιμάντες κι άκουες
Άκουες Ίχνη της Νάρκης απ' τις υπόγειες Κατακόμβες
Τότε παύση!
Παύση εγένετο στην Κίνηση την οικεία
Μούσκεψεν η Σελήνη και οι Πόρνες
Αντίδωρο προσφέραν αυτές οι τελευταίες
Το κορμί τους
Ένα χρυσόψαρο στον πάτο της γυάλας
Κι η «Επιστήμη», μας θες, έγινε Θρησκεία
Περιπολίες στο prima vista για «προστασία»
Πετώντας Βραχους στο «Ενεργεία»
Το «Ενεργεία» και το «Δυνάμει»
Ένα στο Τσίρκο και ταυτό
Στάζουν την κέρινη Απάτη
Μελέτημα Απαγορευμένο Υψηλό

Στο Νεκροταφείο

Εσένα
Εσένα καλώ Φωτιά
Ανήλεοι Αυτομάτονες⁴ με πύρινη ανάσα
Φώραση⁵ μ' αλκοόλ στην Δίκαιη Κόλαση
Φώραση!
Στη Διάσπαση
Με του Καπνού επιπόλαση

Δεν είναι ο Πύργος της Πίζα το Σώμα των Καβείρων
Για να γέρνει
Ανάβουν στις Λεωφόρους το Μαγικό Λυχνάρι
Οπλίζουν τις Νεκρές Επιγραφές

Γιε της Ημέρας και τ' Ουρανού
Υποχθόνιε Μύστη
Της Σύριγγας Εφευρέτη

Φωτιά αθάνατη
Ποτέ!
Ποτέ πριν τη Στροφή δεν μετανιώνεις

Την ώρα που εσύ τρέμεις στην Κάπα
Τον Θάνατο να παρατείνεις
Οι δολοφονημένοι Κάβειροι βγαίνουν από τους Τάφους
Το Πένθος και τη Συνοφρύωση
Απ' τις Ψυχές για να συλήσουν
Για να συλήσουν

Πυρ το Αείζων!
Η κάθοδος στον Άδη...

Εσένα
Εσένα καλώ Φωτιά
Στάχτη να κάνεις την ισόβια Κάρτα Μέλους
Και την ξεθυμασμένη θύμηση
Μια φορητή συσκευή κάθε Αστέρι
Κάθε Αστέρι
Συζούν πάνω Φακίρηδες με Πόρνες
Κι απ' το σκουριασμένο Καρφί
Κρέμεται πάντα η Κόμπρα
Με τα μαβιά της Κέρατα

Εγώ ν' ανέβω!
Ν' ανέβω στην καρότσα
Το άσημον της Σιλλουέτας να χαρίσω
Στην ελλιπή Εκεχειρία
Το παιχνίδι των «Κεράτων» όμως
Που σε προσκάλεσα και χθες
Ίσως!
Ίσως σήμερα να με βρεις
Θα έχω την Όψη της Καταιγίδας
Και λίγα χάλκινα στην τσέπη
Για τις Κηδείες
Την Όψη της Καταιγίδας

Να είμαι ο Γαλατάς
Που χύνει το Γάλα
Το Χάραμα στο Πεζοδρόμιο

Τον Θάνατο
Μη φοβού
Πως καίει το Άρωμα
Ανυψώνεται το Φως

Το δάπεδο το απέραντο
Της Γης
Με βακχική Μανία
Έβγα!
Έβγα Σπινθήρα της Ζωής...

Σημειώσεις

- 1. «Γι' ἄλλον, κι ὄχι για μένα πρέπει, λοιπόν, να κυβερνῶ τη χώρα;» Ρήση του Κρέοντος κατά τον διάλογο με τον Αἴμονα στην τραγωδία «Αντιγόνη» του Σοφοκλή.
- 2. «Ὡστε δε θεωρεῖται ἡ πόλη ἐκείνου που εἶναι ὁ ἄρχοντάς της;» Ρήση του Κρέοντος κατά τον διάλογο με τον Αἴμονα στην τραγωδία «Αντιγόνη» του Σοφοκλή.
- 3. Κατά τη διάρκεια της γιορτής γινόταν πομπή κοντά στο ναό του Απόλλωνα. Έβραζαν όσπρια και λαχανικά, μέρος των οποίων πρόσφεραν στο θεό. Τον ευχαριστούσαν για την αφθονία καρπών και η γιορτή συνεχιζόταν με τη μεταφορά της ειρεσιώνης. Η ειρεσιώνη ήταν κλαδί ελιάς τυλιγμένο με μαλλί, όπου έδεναν όλων των ειδών τα φρούτα, καθώς και μπουκαλάκια με κρασί και λάδι. Ένα αγόρι, του οποίου ζούσαν και οι δυο γονείς, μετέφερε την ειρεσιώνη και την κρεμούσε στις πόρτες του ναού του Απόλλωνα, για να τον ευχαριστήσουν για τη γονιμότητα της γης και την αφθονία των καρπών της. Επίσης κρεμούσαν την ειρεσιώνη στις πόρτες των σπιτιών τους, ως φυλακτό ενάντια στο λοιμό και λιμό, για ένα χρόνο. Η συνήθεια τελούταν κατά τα Πυανέψια, φθινοπωρινή γιορτή προς τιμή του Απόλλωνα και γιορτάζονταν το μήνα Πυανεψιών, μετά το καλοκαίρι.
- 4. Οι Αυτομάτονες ή Αυτόματοι ήσαν μυθολογικές «ζωντανές» κατασκευές με την μορφή ανθρώπων ή ζώων, δημιουργημένες ως επί το πλείστον από τον θεό Ήφαιστο και ορισμένες από τον Δαίδαλο.
- 5. Ανίχνευση ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων

Το «[Καβείριον Τόξο](#)» είναι το XI μέρος από την Ποιητική Παραμυθία «Ετυμολογοί Γλύφτες», η οποία πλαισιώνεται από Εικόνα-Λόγο-Ήχο.

Οι λήψεις, οι οποίες γυρίστηκαν εν μέσω της δικτατορικής συνθήκης των lockdowns του 2021 σε διάφορα εξωτερικά κυρίως τοπία σπάζοντας κάθε φράγμα απαγόρευσης και αποκλεισμού, συνιστούν την πραγματική αντίσταση, όταν ο «καλλιτέχνης» αυτό-αστυνομεύεται ως γνήσιος υπηρέτης του status quo κι επιδίδεται σε παρακάλια για επίδομα, περιμένει αδειοδότηση του Κράτους για να έχει έργο, αναλώνεται σε υπογραφές ηλίθιων «επαναστατικών» κειμένων «διαφωνίας».

Η Τέχνη δεν μπορεί να υφαίνει ψευδαισθήσεις ούτε συγκατάβαση αλλά μέσω διακινδύνευσης και έμπρακτης ζωοποίησης του Μηδενός να προσδιορίζει τρόπους εξόδου από τη Φυλακή, που ονομάζεται «Διακυβέρνηση».

Η ποιητική δημιουργία χωρίζεται σε δεκαπέντε ποιητικές ενότητες, και ως εκ τούτου προκύπτουν δεκαπέντε βίντεο:

- αυτόνομα μεν, προσηλωμένα στην επιμέρους προσέγγιση του «εφιαλτικού καθορισμού», στον οποίο υποπίπτει ο άνθρωπος λόγω του εγκλεισμού και της στέρησης Ελευθερίας
- ψηφίδες του Όλου δε, αφού κατ' επέκταση συγκολώνται στην συνάρμωση του ευρύτερου ύφους της θεματικής.

Μια ριζική αναθεώρηση της ιδρυματοποιημένης Κοινωνίας, της οποίας τα μέλη απολλύουν την ατομικότητά τους, αφού τα Ιδρύματα παντός τύπου αλέθουν το «Τέρας» προς αφομοίωση.

- **Κείμενο & Σκηνοθεσία:** Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Το γυροσκόπιο αντίληψης της Ευαγγελίας Τυμπλαλέξη οδυνάται για τα κακώς κείμενα στον Πλανήτη. Νιώθει να πάλλεται σε χώρο μαγνητικά απομονωμένο και η πυξίδα έχει χαθεί.